I stedet for navn. Person.

Bortenfor
Bevegelser
Stemmer

Tenker ofte på.

På å si.

Noe.

Men det er ikke lett. Språket er så anderledes. Ulikt. Så forskjellig fra vanen.

Tenker ofte. Tanken holder tenkende fast. Uten å slippe den. Slipe den. Uten å fastholde noe. Uten riktig. Uten å tenke den gjennom. Helt gjennom. Hele veien. Veien er så lang. Hodet er. Lite.

Når er tenkte ferdig. Hvor begynte tenkningen egentlig.

Borte ved vinduet kanskje.

Kanskje ved toglinjen borte ved utenfor vinduet. Langs linjen som forsvinner i begge retninger. Den veien. Og. Den veien.

Langt bort herfra. Det er sikkert. Og visst. Og hvem vet. Til andre steder. Nedenfor andre vinduer. Andre kulturer. Andre språk. Andre tenker. Så ulike her. Et språk med fremmede tenker. Ord tungen ikke klarer tenke en gang. Utale. Eller uttale. Ord tungen ikke klarer å tale ut om. Eller rundt. Eller bortom. Vanen. Om ting. Om uting. Som når tanken tenker at tungen ikke klarer.

Det.

Kanskje hånden klarer det bedre. Kanskje hånden gjenkjenner tenkende. Kanskje hånden gjenkjenner pennen. Fører pennen gjenkjennende. Hvem kjenner hvem. Hvem kjenner hva. Hva kjenner hvem. Navnet er uvesentlig.

Si noe annet.

Ylajali.

Tanken på syntaksen. Eller om. Eller under kanskje. Semantikken. Gjørende hodet svimlet. Fonetikken er morsom som ylajalihaha. Grammatikken er en rus. Strukturert. Navnet er uvesentlig.

Hvem sa noe. Annet.

Strukturer å ramle mellom. Ord uten system. Uten leksem. Uten morfem. Uten fonem. Uten gjenkjennelse. Uten anerkjennelse. Av noe slag. Et slag i hjernen. Eller et slag mot hodet. Mot makten. Overmakten. Imot pennen. Som fører hånden.

Som hånden gjenkjenner. Gamle kjente. Gamle tanker. Vante bevegelser. Finner munnen nummen summen. Summende kalkulerer ordene. Fører hånden over papiret. På papiret. Risser gamle tanker inn i gamle trær. Uten navn. Uten ord. Uten form og struktur. Bare vet. Vissheten. Bare vet at vissheten er uten ord. Er bare tanker. Bare vet at tanken er tom. Tenkende fyller eller flytende. Store tankere seiler havet.

Over havet seiler tankere uendeligheter av vannflater. Overflater. Bare bunnen er fast. Over flyter vannet. Løst. Men fast. Strømmene er strukturer. Bølgene er systemer. Systematiserte.

Likevel.

Drukner mellom strukturene. Faller mellom systemene. Synker til bunns mot fastheten. Forfaller mellom linjene på papiret. Med pennen i hånden. Klamrer. Til pennen. Med hånden. Med munnen flytende. Holder fast på. Tenker. Hele veien. Ned. Ned i ulikhetene.

Ingenting kommer. Tilbake. Ingenting. Gjentar. Alt er virkelig. Og tanketomme tankere seiler over. På vannet. Hånden og pennen. Synker mellom linjene og strukturene. I vannet. Til bunns. På papiret.

Fra overflaten. Kanskje fra toglinjen. Kanskje fra vinduet. Kanskje fra tanken.

Tenker ofte å si det. Kanskje å skrive. Det. Holde fast ved. Det.

I bunn og grunn.

Noe.